

har handlet saa klogt og saa forsigtigt, som de overhovedet har kunnet handle. En af de Udstykningsforeninger, der er spændt haardest for, er den i Randers Amt. Den har købt to Gaarde, Skjærvad og Nøruplund, og begyndte straks paa Udstykningen af disse Gaarde; men det var ingenlunde, som den højtærede Minister siger, saaledes, at man spekulerede med Hovedparcellerne. Nej, man søgte saa vidt muligt at faa Hovedparcellerne skilt ud og solgt, men de kunde ikke sælges bort, før Udstykningen var foretaget, før hele dette Arbejde var tilendebragt, og da dette endelig var sket, var Prisfaldet paa Besætninger og paa Jorden, som de laa inde med, blevet saa stort, at Foreningen kom til at ligge i det, som den ligger. Men Udstykningsforeningerne staa ogsaa overfor andre Vanskeligheder, bl. a. den, at de i god Tro til Rigsdagens Løfter efter Lov af 6. Maj 1921 oprettede flere Husmandsbrug, end der egentlig var Bevillinger til, og det forekommer mig heller ikke, at Rigsdagen paa dette Punkt kan lade dem sejle deres egen Sø. Vi maa søge hurtigst muligt at faa en Forhandling i Stand med disse Mennesker, undersøge, hvor store Beløb det drejer sig om, og prøve, om man ikke kan faa disse Folk reddet i Land fra det, de er kommet ind i. Den højtærede Landbrugsminister er i høj Grad ømfindtlig, naar Talen er om Amtskommissionerne, men derimod er han ikke nær saa ømfindtlig, naar Talen er om Udstykningsforeningernes Bestyrelse; dem tager han paa med ret haard Haand, men jeg er dog tilbøjelig til at tro, at disse Mennesker har arbejdet lige saa samvittighedsfuldt og er lige saa fri for at have haft pekuniær Gevinst for Øje som de, der har arbejdet indenfor andre Institutioner. Jeg haaber derfor, man vil søge at redde det, man kan, for de Udstykningsforeninger, der er kørt fast, og hvis der ikke er Penge nok dertil gennem Bevillingen for de 2 Aar, som nu udløber, maa man give en Efterbevilling. Men samtidig mener jeg, at man ikke skal fortsætte med Lovgivningen, før de Oplysninger, som den højtærede Minister nu lovede at skaffe, ligger paa Bordet, og det kan naas i ret kort Tid, saa den højtærede Minister kan godt faa Lovforslaget behandlet færdig i denne Samling.

Den højtærede Minister fastholdt Ordet „Statshjælp“ og kunde ikke finde noget andet. Det er vidunderligt, at den højtærede Minister er saa uopfindsom. Forholdet er nemlig det, at i den gamle Lov, Loven af 6. Maj i Fjor, staa der paa samme Sted „Statstilskud“, og det skulde dække det samme. (*Landbrugsministeren* [Madsen-Mygdal]: Nej, der er ogsaa Laan med!). Ja, der er Laan med ogsaa, men det er der ogsaa her. Forholdet er akkurat det samme. Jeg forstaa derfor ikke, at den højtærede Minister ikke kunde gøre den Opfindelse at bruge de to Udtryk, man brugte i Fjor i denne Lov, og ikke bruge Ordet „Statshjælp“, da den højtærede Minister jo slet ikke tænker paa at give Hjælp.

Den højtærede Minister sagde, at det var lidt for farligt at købe Jord et halvt Aar i Forvejen. Jeg vil gerne spørge den højtærede Minister, hvorledes Amtskommissionerne da overhovedet skal arbejde. Husmændene, der ønsker Laan efter denne Lov, skal nemlig ganske tidligt paa Sommeren indgive Begæring til Amtskommissionen, og allerede før det sker, skal de have Jorden købt og godkendt af Sogneraadet, og Ansøgningerne skal indsendes til Amtskommissionen, der atter indsender dem til Ministeriet i Løbet af Efteraaret, og i November Maaned eller deromkring faar Amtskommissionerne fra Ministeriet Meddelelse om, hvor mange Laan man kan faa. Disse Mennesker skal derfor handle nøjagtigt et halvt Aar forinden, og derfor er det netop nødvendigt at have et fast Grundlag, saa man kan sige: *Det* er Laan, og *det* er Tilskud, og Laanets Størrelse bliver uforandret, men Tilskuddet gaar ned, efterhaanden som Byggeomkostningerne falder. Hvis man ikke har det saaledes, vil man stille dem, der skal føre Loven ud i det praktiske Liv, overfor saa store Vanskeligheder, at de ikke kan være tjent med det.

Jeg skal nu vende mig fra den højtærede Minister — jeg indrømmer, at det gør mig ondt, men muligvis kan vi en Gang igen komme til at hilse paa hinanden — og vende mig til det ærede Medlem Hr. Mads Larsen, og jeg skal begynde med en Undskyldning. Jeg huskede ikke paa, at det ærede Medlem som Kommissionsformand selvfølgelig havde den højeste Potens af Sagkundskab i dette